ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **Centrum pro Inovace v Inženýrském Vzdělávání, o. p. s.**, se sídlem České Budějovice, Mánesova 345/13, zastoupená JUDr. Josefem Šírkem, advokátem se sídlem České Budějovice, Dr. Bureše 1185/1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 5. 2018, č. j. 51 Af 24/2017 – 66,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 5. 2018, č. j. 51 Af 24/2017 – 66, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Josefovi Šírkovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2017, č. j. 17855/17/5300-22443-711745, které bylo vydáno podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí - platební výměry - Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 8. 2. 2017, č. j. 247476/17/2201-51523-305546, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení za zdaňovací období září 2016, a ze dne 21. 2. 2017, č. j. 339186/17/2201-51523-305546, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč

za nepodání kontrolního hlášení za zdaňovací období prosinec 2016. Krajský soud žalobu napadeným rozsudkem bez jednání zamítl.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti tomuto rozsudku kasační stížností. Namítá, že požadovala, aby ve věci bylo nařízeno jednání, kde hodlala předložit řadu důkazů (mimo jiné měla v úmyslu navrhnout výslech svědků). Krajský soud však jednání nenařídil a žalobu zamítl. Toto pochybení mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stěžovatelka sice žádala o nařízení jednání již v žalobě, domnívá se, ale že nereagovala na výzvu soudu ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z toho vyvozuje, že soud rozhodl ve věci samé bez jednání v souladu se zákonem, jelikož pro takový postup byly splněny podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s.; dle jeho názoru je rozhodující, zda, případně jak, zareagují účastníci na výzvu soudu. Navíc důkazy, které stěžovatelka údajně hodlala předložit v soudním řízení (aniž by je specifikoval), mohl navrhnout již v průběhu daňového řízení.

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněného důvodu. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Dle § 51 odst. 1 s. ř. s. s*oud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*

[7] V projednávané věci krajský soud přípisem ze dne 15. 8. 2018 stěžovatelku vyzval, aby v zákonné lhůtě dvou týdnů sdělila, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, popřípadě aby ve stejné lhůtě sdělila soudu svůj nesouhlas s takovým postupem. Zároveň ji poučil o důsledcích nevyjádření se k této výzvě.

[8] V replice ze dne 20. 8. 2018 stěžovatelka uvedla, že „*nesouhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání jen na základě účastníky předložených spisů.*“ Zároveň dodala, že „*žádá o poskytnutí dostatečného času pro zpracování přesného zdůvodnění žaloby, vypracování znaleckých posudků a navržení svědků, které chceme při jednání vyslechnout.*“ Z toho plyne, že domněnka, kterou uvedl žalovaný ve svém vyjádření, že se stěžovatelka *zřejmě* ve dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez jednání, je mylná (viz odstavec [3] výše).

[9] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 108/2018 – 43, konstatoval, že obecně platí pravidlo, že „[p]*ři soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 96 odst. 2 Ústavy). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání; tato výjimka však musí být vykládána s ohledem na*

zájmy účastníka řízení restriktivně, neboť je to účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje, a tento účastník také s řízením disponuje. Základním vodítkem pro výklad této problematiky jsou tedy čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 96 odst. 2 Ústavy, podle nichž má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem provedeným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem. Účastníkům řízení svědčí tudíž základní právo, dané jim Listinou základních práv a svobod a Ústavou, kterým je právo se ve své věci takového řízení (jednání před soudem) osobně účastnit, zpravidla bez ohledu na to, zda by jejich přítomnost měla vliv na vynesení rozhodnutí."

[10] Jestliže stěžovatelka před uplynutím zákonné dvoutýdenní lhůty sdělila krajskému soudu, že nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání a krajský soud přesto jednání nenařídil a rozhodl o žalobě zamítavým rozsudkem, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Toto pochybení navíc připustil i sám krajský soud v přípise ze dne 16. 8. 2018, který adresoval Nejvyššímu správnímu soudu. V něm uvedl, že v důsledku administrativního pochybení došlo k rozhodnutí věci bez nařízeného jednání, přestože stěžovatelka s takovým postupem vyslovila nesouhlas. Je tedy naplněn kasační důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a ve věci tedy nařídí jednání (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[12] V dalším řízení rozhodne krajský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Přesto je Nejvyšší správní soud povinen zároveň rozhodnout o odměně a úhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce, které dle § 35 odst. 9 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanoveného zástupce sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s., o níž má dle § 110 odst. 3 s. ř. s. v případě náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti po zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu rozhodovat v dalším řízení krajský soud.

[13] Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce JUDr. Josef Šírek, a to usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Afs 248/2018 – 41. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif")] a sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za převzetí zastoupení stěžovatelky mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve spojení s § 7 advokátního tarifu]. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud však zástupci stěžovatelky nepřiznal odměnu za doplnění kasační stížnosti, jelikož zohlednil, že obsahově v ní zástupce neuvedl nic nového oproti kasační stížnosti, kterou sepsala sama stěžovatelka a která byla v této podobě projednatelná. Ustanovený zástupce nedoložil, že je plátcem DPH. Zástupci stěžovatelky se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč. Tato částka mu

bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu